

med at stee for Tiden, at nemlig Hovedlande-
veiene gaae over fra at være et Statsanlig-
gende til at blive et kommunalt Anliggende.
Det lader sig virkelig ikke nægte, at ligesaavel
som Staten har Interesse af og er pligtig til
at paasee, at Havnene holdes i en god Stand
til Bedste for Skibsfarten i Almindelighed,
saaledes har ogsaa Staten, Sagen seet fra
Statens Standpunkt, en overordentlig stor In-
teresse i, at Hovedlandeveiene holdes i en or-
dentlig og forsvarlig Stand. Jeg indrømmer,
at der er den Forskjel, at man kan frygte for,
at Kjøbstæderne ikke altid ville have den Op-
fordring til at varetage det Almindeliges In-
teresse, som man maa antage er tilstede for
Landcommunernes Vedkommende med Hensyn
til Hovedlandeveiene; men i Almindelighed stil-
ler Sagen sig dog saaledes, at naar man, for
at jeg skal gjentage, hvad jeg sagde før, har
ret Tillid til den kommunale Selvstyrelse og
dennes Berettigelse, saa kan man heller ikke
for Alvor fastholde den Tvivl, som den ærede
Minister fremsatte. Det vil dog virkelig være
i enhver Kjøbstads egen velforstaaede Interesse
at forbedre sin Havn og holde den i en saa
god Tilstand som muligt, og det er netop af
denne Kjøbstædernes egen Interesse, at man skal
udlede, hvad der kan tjene til Beroligelse med
Hensyn til Varetagelsen af de Interesser, som
ogsaa Staten fra sin Side er kaldet til at
paasee. Jeg vil imidlertid ikke benægte, at der
kan være en enkelt Havn, hvor Forholdene
kunne stille sig noget eiendommeligt, og jeg for
mit Vedkommende erkjender overhovedet over-
maade gjerne, at det hele Spørgsmaal om
Havnevæsenet er forbundet med endeel praktiske
Vanskeligheder, og at det nok kunde fortjene at
være Gjenstand for en nærmere Overveielse,
om det ikke er nødvendigt at faae enkelte Be-
stemmelser skudte ind, navnlig i § 10. Jeg
stoler i saa Henseende paa den Vistand, der
er bleven stillet i Udsigt af den ærede Mini-
ster, men jeg skal tillade mig at gjentage, at
det forekommer mig, at Udvalget havde været
berettiget til at vente denne Samarbejden med
Ministeren paa et tidligere Standpunkt. Den
ærede Minister udtalte jo selv sin Paastjøn-
nelse af, at de Duster, han havde ytret med
Hensyn til Indførelsen af visse Bestemmelser

i Udvalgets § 10, vare bleve tagne tilfølg
af Udvalget; hvis han var fremkommen med
flere garanterende Bestemmelser, tvivler jeg ikke
paa, at Udvalget med den samme Beredvillig-
hed og Imødekommen vilde have taget den
ærede Ministers Duster i saa Henseende under
Overveielse. — Med Hensyn til det andet
Punkt af større Betydning, Spørgsmaalet om
Ansættelse af Politibetjente, skal jeg først til-
lade mig at besvare et Spørgsmaal, som den
ærede Minister rettede til Udvalget. Udvalget
er ganske vist gaaet ud fra, at naar man ved-
lægger Forslaget og derefter Loven, vil den for-
trinlige Afgang, som ifølge en kongelig Reso-
lution af 1804 tilkommer „velstjente“ Under-
officerer til Ansættelse i Politibetjentsstillinger,
bortfalde; men deraf følger ingenlunde, at disse
Folk skulde være udelukkede fra at finde saa-
dan Ansættelse; man tør vel tværtimod forud-
sætte, at naar der var en Underofficer, som
var ikke blot velstjent men ogsaa velstillet til
en saadan Post, vilde han blive taget i for-
trinlig Betragtning, da det jo ikke lader sig
nægte, at Underofficerernes tidligere Udbannelse
i mange Henseender kan gjøre dem velstillede til
slige Poster. Den lovbestemte Afgang, som i
Virkeligheden falder sammen med en eksklusiv
Berettigelse for velstjente Underofficerer til disse
Poster, vilde man derimod, som sagt, ikke for-
 Fremtiden skulde være tilstede. Den ærede
Minister udtalte, at man ikke kunde vedtage
Udvalgets Forslag uden paa en betænelig
Maade at udsætte sig for at maatte forhøje
Pensionsbyrden for disse Underofficerer, og han
nævnte 25,000 Rd. aarligt som den Sum,
hvorom der kunde være Spørgsmaal. Jeg tør
naturligvis ikke modsig den ærede Ministers
Beregning i saa Henseende — han har vist
mig den Bevillie at vise mig, hvorledes han
er kommen til dette Resultat —, det er imid-
lertid, forekommer det mig, en Betragtning,
der ikke kan eller bør være afgjørende. Der-
som det forholder sig saaledes, at Communens
og Politiets Tærv kræver en anden Ordning,
saa bør denne anden Ordning indføres, og
hvis Billighed imod Underofficererne eller Ar-
meens Tærv kræver, at Underofficererne og
Corporalerne faae en vis Pensionsberettigelse,
saa bør de have den, og de sørgede Udgifter